

УДК 745.52-05

Катерина **Кусько**

аспірантка Львівської
національної академії мистецтв

Переживання простору і часу у творчості Терези Барабаш

© Кусько К., 2017

<http://doi.org/10.5281/zenodo.1170650>

Анотація. У статті в діахронному та синхронному планах досліджено творчість молодшої української художниці-новатора Терези Барабаш, діапазон її інноваційних пропозицій, засоби художньої виразності творів мисткині, спосіб образного, просторового та пластичного втілення ідей. Плідним є мистецький доробок художниці, кількість творчих робіт, виставок і проєктів, у яких взяла участь Тереза Барабаш, включено з переможною участю у 15 Міжнародному триєнале художньої тканини в Лодзі. Прагнучи освоїти простір та час, Т.Барабаш залучає засоби ткацтва, аранжування паперу, методи мультимедійного мистецтва, ленд-арту, стверджуючи інтеграційну природу сучасного мистецтва.

Ключові слова: Тереза Барабаш, художній текстиль, ткацтво, новаційний текстиль, Міжнародний триєнале художньої тканини в Лодзі, аудіовізуальна інсталяція, ленд-арт, об'єкт, черпаний папір, інвайронмент.

Постановка проблеми у загальному вигляді та зв'язок з важливими науковими і практичними завданнями. В останні десятиріччя простежуємо динамічні зміни у мистецькому житті України та в текстильній творчості зокрема. У значній мірі це пов'язано з появою молодих митців, котрі інтегровані у світовий мистецький процес як учасники міжнародних виставок та інших художніх подій, так і в плані нової якості мистецького мислення. До таких яскравих особистостей належить львівська художниця Тереза Барабаш, чия творчість потребує вивчення.

Аналіз останніх досліджень і публікацій з проблеми, яка розглядається. Серед останніх публікацій, присвячених сучасним формам текстилю, – розділи «Історії декоративного мистецтва України» «Новітній текстиль (1990-ті роки)» Г.Кусько [1]

та «Новітній текстиль (2000-ні роки)» З.Чегусової та Т.Печеньюк [2], де розглянуто процес становлення та розвитку інноваційних тенденцій у художньому текстилі України ХХ ст.

Смислове наповнення термінологічного апарату сучасного українського мистецтва запропоноване в праці Г.Вишеславського та О.Сидора-Гібелінди «Термінологія сучасного мистецтва» [3].

Джерельною базою стало вивчення творів Терези Барабаш на художніх виставках Львова, спілкування з художницею, фото та текстові матеріали із сайту мисткині в інтернеті [4].

Невирішені частини загальної проблеми, яким присвячується стаття. Тереза Барабаш давно й плідно працює в галузі сучасного мистецтва та вже встигла здобути одну з найпрестижніших нагород – золоту медаль Міжнародного трієнале художньої тканини в м.Лодзі 2016 року, однак досі її творчість практично не піддавалася науковому аналізу.

Формулювання мети. Мета публікації – дослідити творчість Т.Барабаш у діахронному та синхронному вимірах, засобів художньої виразності, якими вона послуговується, діапазону інноваційних пропозицій, смислового наповнення та мистецької якості творів.

Новизна. У статті вперше аналізується творчість Терези Барабаш, починаючи від робіт часів навчання у Львівській національній академії мистецтв і дотепер, форми художнього самовираження мисткині, спосіб її мислення й особливості образного, просторового та пластичного втілення ідей, а також смислове філософське наповнення робіт.

Виклад основного матеріалу дослідження з обґрунтуванням отриманих наукових результатів. Творчість львівської художниці, випускниці ЛНАМ, Т.Барабаш виділяється у текстильному просторі України чи не найбільшою інноваційністю. Вона віддавна практикує різні мистецькі форми: ткані твори, об'ємно-просторові об'єкти, інсталяції, у тому числі інтерактивні аудіовізуальні, роботи в напрямку ленд-арту, площинні аплікації, колажі, просторові витинанки, черпаний папір, асамбляж тощо.

Творчість мисткині – результат її внутрішньої роботи: переживання простору і часу, роздумів про місце людини в світі. У своїх арт-об'єктах художниця впорядковує хаос, перекидає часові та просторові вектори між світами, змінює матеріальний стан об'єктів, їхній статус, надаючи звичним речам нового змісту.

Нестандартне образно-пластичне мислення Т.Барабаш демонструвала ще в часи навчання на кафедрі художнього текстилю ЛНАМ. Можна простежити еволюцію її мистецьких пошуків від звичних традиційних – до концептуальних робіт. Перші «зрілі» твори Терези близькі за своєю естетикою до архаїчних народних виробів – лляна «Тканина» (Міжнародна виставка «Лемківський Єрусалим», м.Горлиця, Польща, 2004 р.), двобічна, тканина з льону та соломикомпозиція «Без назви» (2004 р.). Ці ж матеріали – солонина льон, художниця використала для створення роботи «Структура» (Виставка студентів кафедри текстилю ЛНАМ, Палац мистецтв, м.Львів, 2005 р.), основним виражальним засобом якої є матеріали та комбінації різних ткацьких технік (полотно, саржа, репс, сумах, розріджене тканина тощо), які утворюють прості та виразні фактури. Ствердження іманентних рис ремесла, відсутність солодких ефектів, колористична простота, коли використовуються природні барви матеріалів, асоціативно навівають до архаїчних артефактів, окреслюють майбутній естетичний вектор творчості художниці.

2008 року Т.Барабаш створює панно під назвою «Силіконова тканина» (Всеукраїнська виставка текстилю «Текстилізм», Палац мистецтв, м.Львів), що має виразну сітчасту структуру, реалізуючи один з напрямків сучасного мистецтва волокна, коли одне з найдавніших текстильних переплетень – полотняне – втілюється у матеріалах, створених сучасними технологіями. Художниця стверджує актуальну для власного творчого бачення та сучасного текстилю якість – легкість і ажурність. Заявлена в «Структурі» простота набуває в «Силіконовій тканині» граничного значення, слугує своєрідною програмною тезою, гімном тканині, її первозданній красі.

Дуже скоро Терезі стає тісно в рамках текстильної площини. 2006 р. у Львові відбувається Міжнародний симпозіум текстилю «Архе-Нитка Ново», у якому беруть участь молоді художники з України, Польщі та Литви. Тереза Барабаш виставляє об'єкти «Ритми» та «Ліжко», де реалізує нове просторово-пластичне мислення. Реді-мейд, використання спеціального освітлення, сценографічність, неутилітарність відтепер органічно увійдуть до арсеналу засобів мисткині.

У напівтемних склепінчастих залах галереї Музею ідей художниця вибудувала простір, близький до театрального. Об'ємно-просторові композиції, скульптурна пластика повер-

хонь, увиразнена яскравим світлом свічки, тремтливі тіні занурюють глядача в драматургію художнього образу. «Ритми» – це два ряди циліндричних об'єктів різної висоти, створених з картону, мішкловини та фольги. Третій ряд кидає тінь, що стає невід'ємною частиною твору.

Об'єкт «Ліжко» створений з елементами реди-мейду. Запалені під пружинним матрасом свічки творять мінливі візерунки, оживляють похмуру естетику грубо оброблених дерев'яних деталей композиції, нефарбованої мішкловини, м'ятої фольги. Рухаючись уздовж об'єкта, глядач спостерігає його в різних ракурсах, а тремтіння живого вогню доповнює динаміку образу. Ритм, груба фактура, тональні переливи світла і тіней творять по-середньовічному суворий і, водночас, вишуканий твір.

Можемо стверджувати, що на період завершення навчання в Академії Тереза була уже сформованим художником. Її потужні експериментаторські інтенції знайшли підтримку в дипломного керівника Галини Кусько. Так постала напрочуд легка й світла дипломна робота «Спокій» (2007 р.), що була заекспонована в Музеї етнографії та художнього помислу Інституту народознавства НАН України в рамках виставки-захисту дипломних робіт групи художнього текстилю ЛНАМ. Створений з рукотворних тканин, підсвічений зсередини будиночок витав у повітрі над квадратною зеленою галявинкою. Посіявши траву, яка поступово проростала поміж тканин, художниця, певною мірою, дозволила природі бути співавтором і повноцінним елементом роботи. Це був чи не перший інвайронмент в українському текстилі. Стабільна горизонтальна поверхня білого килима й зеленої трави контрастувала з крихкою легкістю, прозорістю підвішеної над землею невагомої хатки і, здавалось, запрошували глядача до взаємодії, до занурення в інші виміри свідомості.

Ще з дитинства своєрідним філософським формотворчим першопочатком для мисткині став папір. У творчому доробку художниці чимало колажів, у яких поєднано папір і тканину, композицій з черпаного паперу – застиглою тіста паперових волокон, витинанок. За словами Терези її творчий шлях власне й почався з паперу. Дідусь-лікар подарував їй медичні ножиці, якими дівчинка почала творити свій паперовий світ, обираючи для нього винятково білі аркуші.

Пережите з дитинства медитативне занурення у процес творення паперових об'єктів пізніше стає підґрунтям концептуального проектного мислення художниці. 2008 року мисткиня бере участь у II Всеукраїнській виставці «Паперове мереживо українських художників», де представила проект «Витинанка», що складався з п'яти об'ємно-просторових об'єктів. Орнаментальні, мережані, вони структурували середовище, впорядковуючи та естетизуючи його. Конструкція калейдоскопічно змінювалась у просторі й часі під час руху глядача, утворюючи, залежно від ракурсу, щораз інші узори.

На Персональній виставці-проекті «UNTITLED» («Galerii 87», м.Лодзь, Польща) та Персональній виставці-проекті «Простір» (галерея «Дзига», м.Львів) були продемонстровані паперові колажі – проекти «Шум» (2011 р.) та «UNTITLED» (2010 р.). При роботі над серією композицій «Шум» художниці став у пригоді досвід створення текстильних орнаментів, замилювання естетикою ткацьких переплетень, текстильних фактур. Ритмічне повторення різнонаправлених ліній і дрібних плям асоціюється з потоком звукових вібрацій, що викликають подразнення і умиротворення водночас. Серія робіт, об'єднана назвою «UNTITLED», за словами художниці, є творчим пошуком, експериментом з мистецького осмислення простору. Симетрія та асиметрія, зміна розмірів, ритмо-метричних та пластичних характеристик елементів, замкнені та безперервні структури надають невичерпні можливості для варіацій. Використовуючи накладання форм, Тереза досягає ефекту глибини поверхні. Роботи легкі, мережані, декотрі гранично прості, інші мають більш складний композиційний характер.

У проектах 2007 р. «Без назви» та «Малюки» художниця поєднує папір з тканиною. У серії робіт «Малюки», які були запропоновані для огляду на фестивалі дизайну в Лодзі (2011 р.) та на персональній виставці-проекті «Простір» у Львові в галереї «Дзига», зустрічаємо зображення людського ембріона, трансформованого у різних орнаментальних модифікаціях. Цей самий мотив повторюється в колажі з черпаного паперу «256» (2013 р.). За словами художниці, «людина – це основа всього».

Фотозображення є основним засобом у проектах «Мої» та «Автопортрет потрібний». Композиція з чотирьох частин проекту «Мої» (Персональна виставка-проект «UNTITLED», «Galerii 87», м.Лодзь,

Польща; Персональна виставка-проект «Простір», галерея «Дзига», м. Львів, 2010 р.) – це посвята родині. Вправно інтерпретуючи фотографії, насолоджуючись красою створених власноруч перфорованих поверхонь, техногенною естетикою близьких до перфокарт структур, художниця втілює портрети батьків і братів в улюбленій атмосфері орнаментальних контекстів.

У простому й виразному триптиху «Автопортрет потрійний» (Міжнародний пленер і виставка «Лемківський Єрусалим», м. Горлиця, Польща, 2015 р.) бачимо тричетвертне й профільне зображення Терези. Художниця виокремлює тоном частини портрета, окреслюючи інші деталі графічним контуром. У центрі – акварельно-легка пляма, утворена накладеними, повернутимивідносно центральної осі транспарентними повторами фотозображень художниці. Витончений, інтелектуальний образ мисткині, вивіреність світлих і темних плям композиції, вишуканість лінії, несподіваність пластичних ходів у сукупності створюють рухливий і сучасний художній образ.

Вібрацію енергетичних полів людини згаданих творів (від ембріонів – до фотопортретних зображень) доповнює серія колажів «Сліди» (2010 р.) з використанням черпаного паперу. На напіввисохлій поверхні панно мисткиня залишає легкі вм'ятини та подряпини, що нагадують сліди тварин і птахів на снігу та чорній ріллі.

Папір виявився достатньо пластичним матеріалом для швидкого втілення філософських переживань простору й часу, які знайшли відображення у серії просторових проектів художниці, об'єднаних назвою «Плинність». Запропонована в рамках міжнародного інвайромент-проекту на фестивалі «Fort Missia» (Львівська обл., 2010 р.) інсталяційна композиція «Плинність I», за задумом автора, передає поняття безконечності. Ряди білосніжних ритмічно укладених паперових човників, розташовані у темних, поруйнованих часом старовинних будівлях, підсвічені холодним світлом, руйнують відчуття приземленості, створюють ефект медитативного спокою, космосу.

Наступні роботи проекту «Плинність» (2010–2015 рр.) Тереза реалізує у різних локаціях – арках-проходах Києва (Кураторський проект Марини Щербенко «Середовище існування», галерея «Боттега»), просторі галерей (Міжнародний фестиваль «Otwarta Wystawa, 10», м. Лодзь) тощо. Паперові човники зміню-

ють літачки. Тереза озвучила свій задум: «Поняття безконечного виражає відповідно безмежність матерії в просторі й часі. Спокій, рівновага є лише момент руху». Човники та літачки для художниці є втіленням плинності та протиставлення миттєвого, сучасного й майбутнього, відомого та невідомого.

Один з проектів «Симптом» (Музей ідей, м. Львів, 2007 р.) Тереза створила у співавторстві з чоловіком – художником Михайлом Барабашем. Тут продовжено концептуальні пошуки, започатковані мисткинею у попередніх творах. Робота залишається при цьому уявляючою в пластичному сенсі. Інсталяція присвячена Підгорецькому замку на Львівщині, його історичним періодам: від фортифікаційного об'єкта, пізніше – барокового палацу й аж до туберкульозного санаторію. Композиція складається з рядів панно, створених з рівномірно укладених аркушів паперу. Білі символізують, у розумінні авторів, чистоту, красу й духовність, інші, орнаментовані символічними знаками та аббревіатурами МБТ (мікробактерія туберкульозу) – хворобу й негатив. Важливими складовими твору є світло й тіні, що вибудовують тональну логіку інсталяції, підкреслюють її конструкцію.

Надалі творчість Терези набуває ознак концептуального мистецтва. До таких належить ленд-арт проект «Вал», реалізований спільно з Михайлом Барабашем 2009 р. на Міжнародному ленд-арт пленері «Аплікація Духу», на Зміїних Валах у Вінниці. Однією з показових характеристик цієї роботи є її великі масштаби. Художники здійснюють свою просторово-часову арт-експансію на мальовничих пагорбах, що дихають давньою історією: рівномірно розкладають нарізані у вигляді прямокутників крижані брили. Білий колір снігу контрастує з чорним тлом землі, утворюючи виразний геометричний орнамент, що пластично огинає пружний рельєф пагорбів. Скороминучість усієї композиції, що збереглася лише на фотографіях, підкреслює концептуальний характер творчості митців.

Філософська компонента дедалі більше хвилює художницю, спонукає до творчості. У доробку Терези Барабаш – концептуальні мультимедійні проекти, серед яких варто виділити інтерактивну інсталяцію «Формування» (2013), яка була представлена в Музеї-меморіалі «Тюрмана Лонцького» у Львові, де колись сидів і помер брат діда Терези. Своєрідне часове за-

нурення, трагічні роздуми про складні історичні випробування на Західній Україні художниця втілює засобами відеозображення, що транслюється через маленьке віконечко у дверях в'язничної камери. Відео передає процес ткацтва, коли на верстаті постає біле полотно. Раз у раз відкривається зів між нитками основи, легко ковзає човник, бердо прибиває нитку піткання до тіла тканини. Процес ткацтва для Терези, художника текстилю за освітою, є, на наш погляд, чимось сакральним, медитативним, очищуючим. Сама мисткиня говорить про свій задум як про своєрідну метафору, коли в найтрагічніших ситуаціях треба залишатися людиною, творити чистий і білий, немов полотно, життєвий шлях. Додатковим засобом посилення образу є звук: через навушники звучить розповідь зв'язкової Тетяни Василівни Леочко про спротив УПА кінця 1930-х – початку 1940-их років.

Аудіовізуальні засоби отримали продовження у наступних творах циклу «Формування», які були представлені на Фестивалі аудіовізуального мистецтва «Конструкція» в Арт-центрі «Квартира» у Дніпропетровську 2014 р. («Формування II»), у рамках мистецького проекту 2014 р. «Іспит витривалості праведного Йова. Порох золота» в Галереї сучасного мистецтва УКУ у Львові («Формування III»), у Кракові на серії виставок «Introductio» 2016 р. («Формування IV»).

У пошуках безконечного, у намаганні стерти межу між реальним і потойбічним художниця створює інсталяцію «Горизонт» (Всеукраїнська виставка текстилю «Текстилізм», Палац мистецтв, м. Львів, 2011 р.). Натягнуті у виставковому просторі напівпрозорі жилки майже невидимі. Їх виявляють ряди білих, почеплених на них ниток. Відсутність кольору, тонкість і ефемерність матеріалів, просте регулярне розташування об'єктів створюють метафізичний ефект примарності, невагомості, ілюзорності.

Аскетична виразність засобів «Горизонту» дістане розвиток у роботі «Дощ in UA» (2016 р.), показаній на 15-му Міжнародному триєнале художнього текстилю у м. Лодзі, за яку Тереза Барабаш отримала золоту медаль. Блиск вертикально підвішених жилок драматизують цвяхи, обмотані червоним нитками, що асоціюються з краплями крові, яка в наш час проливається на Сході України. Художниця протиставляє животворний образ дощу та ядучу отруту агресії, яку скоює проти нашої Батьківщини сусідня дер-

жава. Проста композиція була визнана найкращою серед великої кількості робіт – у виставці взяли участь 135 митців із 46-ти країн.

Філософські роздуми, духовні пошуки, з'ясування місця людини у світі – усе це смислова основа творів Терези Барабаш. «Ми дуже рідко думаємо про те, що у нас всередині», – говорить художниця. Актуальну проблему співвідношення зовнішнього і внутрішнього втілено в об'єктах «XS-XXL» («Tkanina i Rzeźba – Interakcie», галерея «Biała Sciana», м.Лодзь, 2010 р.) та «XS-XXL II» (Проект «Illumination», Київ та персоналія у «Дзизі», м.Львів, 2011 р.). Легкі мереживні стовпи, що згруповані у виразні скульптурні групи, створені з одягових бірок. Їх багатократне повторення, тиражування – це, за задумом Терези, втілення стереотипів споживацької культури, коли матеріальне превалює над духовним, зовнішнє над внутрішнім, модне над вічним.

Поширений у сучасному мистецтві тренд «стовпи» – створення художніх об'єктів з різних матеріалів, у тому числі й текстильних, у вигляді стовпів – Тереза реалізує у ще одній роботі. Це екстер'єрна композиція «Перетворення» (2014 р.). І якщо у «XS-XXL II» стовпи були сформовані з текстильних одягових бірок, то в «Перетворенні» художниця, подібно до Магдалени Абаканович, використовує як матеріал дерево, вибудовуючи скульптурну композицію. Суворість і лаконізм інвайронменту «Перетворення» перегукується з брутальною естетикою творів відомої польської мисткині.

Художня ерудиція Терези Барабаш виявляється у своєрідній реалізації трендів «куби» і «мотузки». Проект «Куби» (Всеукраїнська виставка-конкурс «МУХІ'2012», Інститут проблем сучасного мистецтва, м.Київ, 2012 р.) складається із семи об'єктів. Мережані авторські витинанки, згруповані в легкі повітряні куби, у поєднанні зі спеціальним освітленням формують інтригуючий виставковий простір. У інсталяції «Проникнення» (виставка «Коло спілкування» у рамках Форуму «Галіція Культ», Галерея «Єрмілов Центр», м.Харків, 2016 р.) одним з основних засобів художньої виразності є застосування мотузок, які, поєднуючи ряд прямокутних площин, творять графічний лінійний рисунок.

Серед останніх творчих робіт Терези Барабаш – аудіовізуальні проекти «Стіна» (Персональна виставка «Стіна», «Czarna przestrzen ThetaC» у художній галереї «Messier42», м.Краків, 2016 р.), «Межа» (Персональна виставка-проект «Межа», гале-

рея «Дзига», Львів, 2016 р.) та «Ретрансляція» (2016 р.), експонована на низці виставок в Україні та Польщі.

Таємнича образність розташованої у темному просторі та скупі освітленій інсталяції «Стіна» багатократно посилюється звуковим супроводом авторства Остапа Мануляка. Звук асоціюється з архаїчними вібраціями шаманських інструментів. Він вводить у стан трансу. Загалом аудіовізуальна інсталяція втілює багатозначність смислів поняття «стіна», його психологічну багатомірність. У глядача відбуваються різкі зміни в емоційно-мусприйнятті об'єкта «Стіна» як ефемерного й неперборного, комфортного й загрозового, традиційного й штучного.

«Ретрансляція» – мультимедійний проект, твір мистецтва волокна, своєрідний мобіль, коли від звуку програвачів вібрує жмуток натягнутих між ними ниток. На темному тлі тонкі світлі волокна вібрують і зблискують, утворюючи живий графічний лінійний ряд.

У проекті «Межа» розгорнутий під різними кутами екран, зшитий з білих тканин різної фактури, та об'ємно-просторова композиція з численних вертикальних паперових пасем спеціально насвітлюється з різних джерел, створює відчуття руху, мерехтіння, вібрації. Візуальну частину твору доповнює аудіосупровід – ритмічний звук берда ткацького верстата. Створюючи цю роботу художниця задає собі питання: «Де закінчується традиція і починається експеримент? Де простір художнього твору, а де простір глядача? Де закінчується зона текстилю й починається медійна?». Насправді Тереза Барабаш формує драматургію своїх творів-проектів, застосовує різні засоби художньої виразності, створюючи мультимедійні роботи, залучає глядача в просторово-емоційну орбіту композицій. При цьому жорстко здійснює відбір, застосовуючи та поєднуючи лише ті форми, що відповідають авторській естетиці та працюють на задуманий образ. Відтак твори художниці завжди оригінальні та впізнавані.

Висновки. Підсумовуючи, констатуємо, що у творчості Терези Барабаш відбулась еволюція від більш традиційних форм художньої тканини, як-от «Структури», до складних концептуальних мультимедійних проектів на зразок «Межі», «Стіни», «Ретрансляції». Уже в перших роботах художниця демонструє добре знання ремесла, любить і вміло використовує

різні ткацькі структури. Тереза шанує первозданну текстуру кожного матеріалу, виявляє найсуттєвіші його властивості. У ткацтві – фактури, натуральний колір волокна, у витинанці – крихку мережану структуру, у інсталяції – неприховану природу кожного елемента композиції.

Об'ємно-пластичні та об'ємно-просторові побудови художниці достатньо конструктивні, геометризовані. Тереза тягнє не до аморфних, а до чітко окреслених правильних геометричних форм, як-от куб, паралелепіпед. Її композиції підпорядковані регулярному ритмо-метричному членуванню. І лише освітлення, що творить несподівані тіні, зміна ракурсу бачення об'ємно-просторової композиції під час руху глядача вносять елемент неправильності, несподіванки. Організуючи, впорядковуючи простір, художниця протистоїть хаосу, творить власний космос, наповнює його етичними та естетичними компонентами. Найповніше розкриваються просторові інсталяції, інвайронменти та ленд-артівські композиції мисткині в процесі живого споглядання, коли глядач стає учасником медитативного, розлитого в часі процесу співтворення образу.

Мотивами творів Терези є зображення людей, часто у фотoversії, яку вміло інтерпретує, та безпредметні орнаментальні композиції, наповнені, однак, асоціативним змістом.

Уже в ранніх інсталяціях художниця майстерно вибудовувала драматургію образу, залучаючи різні засоби, як-от спеціальне освітлення, коли світло й тіні стають частиною композиції. У пізніших творах Тереза Барабаш залучає відео та звук, досягає руху художнього об'єкта.

У своїх творах художниця занурюється у філософське переживання часу й простору, історії, сенсу життя, розмірковує про вічне й суетне. Свої роботи Тереза реалізує у різних локаціях – виставкових залах, брамах житлових будівель, руїнах покинутих споруд, які стають елементом, своєрідною сценою її композицій. У камерних і масштабних творах Тереза Барабаш втілює свої емоції, знаходить власні пластичні еквіваленти смислів і переживань.

Концептуальна першооснова стає причиною минулості багатьох творів, коли короточасне життя роботи залишається лише у фото та відеозображеннях. Проте, це не позбавляє твори продуманої та вибудованої естетичної складової.

Вражає велика кількість робіт, виставок, проектів, у яких взяла участь Тереза Барабаш, включно з переможною участю у 15 Міжнародному триєнале художньої тканини в Лодзі. Численні є мистецькі форми, у яких самовиражається художниця: ткані роботи, об'ємно-просторові об'єкти, інвайронмент, інсталяції, ленд-арт, аплікація, колаж, витинанка, черпаний папір, мультимедійні, аудіовізуальні проекти. Працюючи в різних техніках і матеріалах, масштабних просторових і медійних параметрах, мисткиня розширює межі текстилю, сповідуючи ідею про синтетичну та інтеграційну природу сучасного мистецтва.

1. Кусько Г. Новітній текстиль (1990-ті роки) // Історія декоративного мистецтва України : у 5 т. / [голов. ред. Г. Скрипник] НАН України, ІМФЕ ім. М. Т. Рильського. Т.5. – Київ, 2016. – С. 309-313
2. Чегусова З., Печенюк Т. Новітній текстиль (2000-ні роки) // Історія декоративного мистецтва України : у 5 т. / [голов. ред. Г. Скрипник] НАН України, ІМФЕ ім. М. Т. Рильського. Т.5. – Київ, 2016. – С. 313
3. Вишеславський Г., Сидор-Гібелінда О. Термінологія сучасного мистецтва. Означення, неологізми, жаргонізм сучасного візуального мистецтва України / Г. Вишеславський, О. Сидор-Гібелінда. – Париж-Київ : Terra Incognita, 2010. – 416 с.
4. Tereza Barabash [Електронний ресурс]. – Режим доступу : <http://trbarabash.blogspot.com/search?updated-max=2010-07-02T08%3A03%3A00-07%3A00&max-results=3#PageNo=10>

ANNOTATION

Kateryna Kusko. Experience of space and time in the creation of Theresa Barabash. The article examines artistic creativity of young Ukrainian artist Teresa Barabash in diachronic and synchronous aspects, range of her innovative propositions, means of artistic expression in her works, environmental and plastic embodiment of ideas. Her artistic work is fruitful, including victorious participation in 15 International Triennale of Tapestry in Lodz. Trying to learn space and time, Teresa attracts means of weaving, arrangement of paper, methods of multimedia art, land-art, affirming integration nature of modern art.

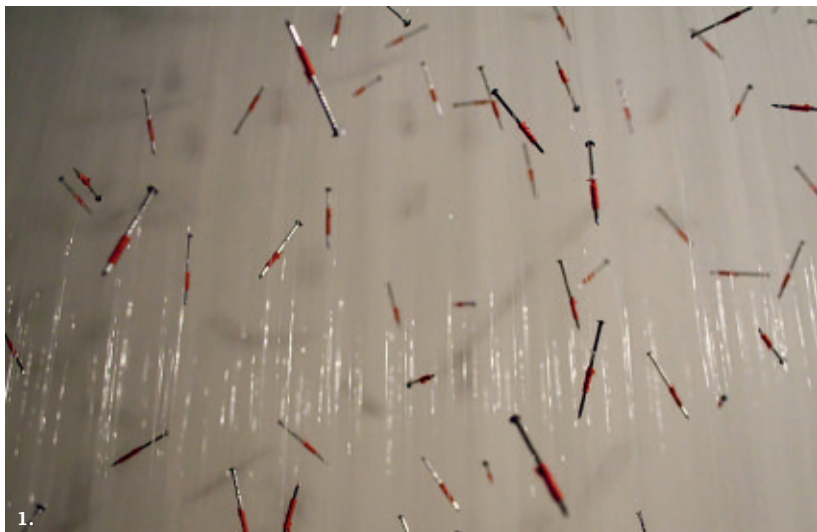
Keywords: Teresa Barabash, artistic textiles, weaving, innovative textiles,

International Triennial of Artistic Textiles in Lodz, audiovisual installation, lend art, object, paper making, environment.

АННОТАЦИЯ

Катерина Кусько. Переживания пространства и времени в творчестве Терезы Барабаш. В статье в диахронном и синхронном планах исследовано творчество молодой украинской художницы-новатора Терезы Барабаш, диапазон ее инновационных предложений, средства художественной выразительности произведений художницы, способ образного, пространственного и пластического воплощения идей. Плодотворным является художественное наследие художницы, количество творческих работ, выставок и проектов, в которых приняла участие Тереза Барабаш, включая участие в 15 Международном триеннале художественной ткани в Лодзи, где она получила I место. Стремясь освоить пространство и время, Т.Барабаш привлекает средства ткачества, аранжировки бумаги, методы мультимедийного искусства, лэнд-арта, утверждая интеграционную природу современного искусства.

Ключевые слова: Тереза Барабаш, художественный текстиль, ткачество, новационный текстиль, Международное триеннале художественного ткани в Лодзи, аудиовизуальная инсталляция, ленд-арт, объект, инвайронмент.

1. Т. Барабаш, Дощ in UA, 2016;
2. Т. Барабаш, XS-XXL, 2010;

3. Т. Барабаш, Формування, 2013;

4. Т. Барабаш, Куби, 2012;